

A Győri Ítélőtábla a Győrött, 2016. december 8. napján nyilvánosan megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétsége és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2016. február 5. napján kihirdetett 3.B.247/2015/10. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott 2 rb kiskorú veszélyeztetése büntetteként (Btk. 208.§ (1) bekezdés) értékelt cselekményét 1 rb gondatlanságból elkövetett testi sértés vétségének (Btk. 164.§ (1) bekezdés, (9) bekezdés c/ pont) és 1 rb gondatlanságból elkövetett testi sértés vétségének (Btk. 164.§ (1) bekezdés, (9) bekezdés a/ pont) minősíti.

Mellőzi a börtönbüntetés fele részének letöltését követő feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezést, valamint azt, hogy amennyiben a vádlott a büntetése fele részének letöltése után nem kerül feltételes szabadságra, akkor a kedvezmény legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap, és megállapítja, hogy **vádlott** legkorábban feltételes szabadságra büntetése háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során 48.125 (negyvennyolcezer-százhuszonöt) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék a 2016. február 5. napján kelt ítéletében **vádlottat** bűnösnek mondta ki 3 rb kiskorú veszélyeztetésének büntetéseben (Btk. 208.§ (1) bekezdés). Ezért visszaesőként, halmazati büntetésül 4 év 4 hónap börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a börtönbüntetés fele részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Amennyiben a vádlott a büntetése fele részének letöltése után nem kerül feltételes szabadságra, akkor a kedvezmény legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt, fényképeket tartalmazó adathordozó lefoglalásának megszüntetéséről és az iratokhoz csatolásáról, kötelezte vádlottat 509.191.-forint felmerült bűnügyi költség viselésére.

A döntés ellen, az első fokon eljáró ügyész a nyilatkozattételre fenntartott három napban, a vádlott terhére részben helytelen minősítés miatt, és a kiszabott büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést. A 14. sorszámú beadványban írt indokolás szerint, a vádlott szándéka még eshetőlegesen sem terjedt ki arra, hogy a sértettek a kutyák által okozott sérüléseket elszenvedjék. Elkövetési magatartása a veszélyeztetést illetően eshetőleges szándékkal elkövetett, amely mulasztásban nyilvánult meg, hisz lehetősége lett volna a kutyák elzárására vagy megkötésére, mielőtt a sértettekkel bemegy az udvarra, de nem tette meg, ezzel szándékosan komoly veszélynek tette ki őket. Tekintettel arra, hogy a vádlott magatartása beilleszthető a kiskorú veszélyeztetésének büntette és a gondatlan testi sértés bűncselekményének törvényi tényállásába is, a kiskorú veszélyeztetése büntetthez képest pedig a gondatlan testi sértés elkövetési magatartása az eredményre figyelemmel speciális, **1. sértett** esetében az egy mozzanatú elkövetési magatartása azonos a testi sértés okozásával, így a cselekmény minősítése a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (9) bekezdés c) pontja szerint minősülő, életveszélyt okozó, gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétsége, mivel halmazatot nem lehet megállapítani.

Tekintettel arra, hogy a nyolc napon belül gyógyuló sérülés esetében a testi sértésnek nincs gondatlan alakzata, illetőleg a gondatlan súlyos testi sértés bűncselekményének a büntetési tétele a kiskorú veszélyeztetésének bünteténél enyhébb és a maradandó fogyatékoságot okozó gondatlan testi sértést a Btk. külön nem minősíti, ezért **2. sértett** és **3. sértett** sérelmére elkövetett vádlotti cselekmény minősítése a kiskorú veszélyeztetése büntetben helytálló.

A vádlott megromlott egészségi állapotának kisebb nyomatékkal történő értékelésével, vele szemben a kiszabottnál magasabb időtartamú, börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabását tartotta indokoltnak. Továbbá a visszaeső vádlott feltételes szabadságra bocsátására vonatkozó rendelkezés megváltoztatását oly módon indítványozta, hogy annak legkorábbi időpontja a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő nap lehet a Btk. 38.§ (2) bekezdés b) pontja alapján.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésekor, a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan téves minősítés miatt és a büntetés enyhítésért jelentettek be fellebbezést, amelyet a vádlott a másodfokú eljárásban 15. sorszámú beadványában indokolt. Ebben sérelmezte, hogy sérült a védekezéshez való joga, valamint az általa kért bizonyítási indítványoknak az elsőfokú bíróság nem adott helyt, vitatta a tényállás megalapozottságát. Kifejtette, hogy más gyermekek is jártak a lakásukon, soha nem volt korábban a kutyákkal probléma. Á.F. tanúkenti kihallgatását kérte, aki többször járt náluk, 3.sértett orvosszakértői vizsgálatát arra nézve, hogy valóban a kutyatámadás okozta-e a halláskárosodását. Annak érdekében, hogy bizonyíthassa a kutyák fegyelmes viselkedését, kérte ismételt kihallgatni a kinológus szakértőt, akinek a véleményét nem tartotta elfogadhatónak és a férjét az italfogyasztására nézve, illetve annak igazolására, hogy a sértettek édesanyja könyörgött a férjének, hogy mondja azt, nem engedte le vele a gyermekeket, mert ellenkező esetben a múltja miatt elvonnák őket tőle. Utalt arra is, hogy az anyával szemben több eljárás folyt kiskorú veszélyeztetése miatt. A saját vonatkozásában újabb orvosszakértői vélemény beszerzését is kérte, ehhez csatolta a Tatai Árpád-házi Szent Erzsébet Szakkórház pszichiátriai szakrendelésén 2016. augusztus 31-én felvett orvosi leletet.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.76/2016/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva fenntartotta, míg a vádlott és védője fellebbezését részben a minősítést támadóan alaposnak tartotta. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva járt el, azonban a tényállás részben megalapozatlan a Be. 352.§ (1) bekezdés a) és c) pontok szerint, de ez egyrészt bizonyítás felvételével, másrészt az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető.

Indítványozta elmeorvos szakértői vélemény beszerzését, mivel a korábbi elítélések iratai szerint, a vádlott személyiségzavarban szenved, a vádlott is hivatkozott a depressziójára és mert az elmeorvos szakértői vélemény évekkal korábban, más bűncselekmény vonatkozásában keletkezett. Indítványozta továbbá a tényállás személyi részében a vádlott rokkantsági nyugdíjának összege, az előző elítéléseire vonatkozó adatok pontosítását, a kutyák staffordshire fajtájának rögzítését a tényállásban. Az ítélet 3.oldal negyedik - nyolcadig bekezdésében, 4.oldal harmadik bekezdésében írtak, a kiskorú veszélyeztetése törvényi tényállási elemeinek megfelelő megállapítások mellőzését is indítványozta a tényállásból, valamint az elkövetés évének helyesbítését.

Az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészség bizonyítási indítványának helyt adva, elrendelte a vádlott elmeorvos szakértői vizsgálatát a büntetőjogi beszámíthatóságával kapcsolatban.

A vádlott beszámítási képességére vonatkozóan felvett bizonyítás eredménye alapján, a Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.76/2016/2. számú átiratában és képviselője a fellebbezési tárgyaláson perbeszédében (amelyet csatolt a jegyzőkönyvhöz is) a korábbi átiratban foglalt indítványt azonos tartalommal fenntartotta és az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta.

További indítványként terjesztette elő a tényállás kiegészítését az orvosszakértői vélemény megállapításával. Indítványt tett a gyk. sértettek által a pszichológiai vizsgálat során elmondottak mellőzésére a bizonyítékok köréből arra figyelemmel, hogy csak maga a szakvélemény értékelhető bizonyítékként, az explorációban foglaltak nem. A vádlott bűnössége álláspontja szerint enélkül is megalapozottan megállapítható a vádlott nyomozati vallomása, **1. tanú** vallomása, a helyszíni szemle jegyzőkönyvi adatai és a szakértői vélemények alapján.

Kifejtette, hogy az a vádirati minősítésre is visszavezethetően, a vádlotti cselekmény minősítése téves, mert ha a megalapozott ítéleti tényállás szerint, a kutyatartó úgy engedi be a kerítéssel övezett házba az idegen gyermekeket, hogy a neki tudottan nem engedelmeskedő, különösen veszélyes ebeit nem köti meg, nem zárja el, ennek folytán az egyik kutya a sértettek testi épségét megsérti - a bekövetkezett eredmény szerinti - testi sértésért felel. A kiskorú felügyeletére köteles személyt terhelő fokozott gondosságra vonatkozó kötelezettségszegés ugyanis nem eredményezi gondatlanságból elkövetett testi sértés helyett, a kiskorú veszélyeztetését, ami szándékos bűncselekmény. Álláspontja alátámasztásához hivatkozott a bírói joggyakorlatra (BJD 6416., a BH 2014. 356.sz. jogeset). A vádlottnak eshetőleg szándéka sem volt a gyermekeknek sérülés okozására, azt felelőtlensége, könnyelműsége eredményezte, ami nem azonos a szándékosságot megalapozó közömbösséggel, hanem a gondatlanság súlyosabb formája. A vádlott tisztában volt a kutyák férje általi kiképzésének sajátos módjával, veszélyességével, hogy rá nem hallgatnak. Miután ennek ellenére - a kutyák kintről már érezhető felajzott állapota ellenére - bevitte, s részben előre küldte a gyermekeket, előre látta cselekményének lehetséges következményeit, de könnyelműen bízott azok elmaradásában.

Ennek megfelelően, Gyk. 1.sértett vonatkozásában a vádlotti cselekményt indítványozta átminősíteni életveszélyt okozó gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétségére. (Btk. 164.§ (9) bekezdésének c) pontja).

Gyk. **2. sértett** esetében, aki nyolc napon belüli sérüléseket szenvedett el, mivel a törvény a gondatlanságból okozott könnyű testi sértést nem rendeli büntetni, bűncselekmény hiányában indítványozta a vádlott felmentését egy rendbeli bűncselekmény vádjá alól, miután az ügyész három sértett sérelmére elkövetett

bűncselekmény miatt emelt ellene vádat. A sértett veszélynek kitevését és sérülései keletkezését súlyosító körülményként indítványozta a büntetés kiszabásánál terhére értékelni.

Gyk. 3. sértett tekintetében maradandó fogyatékoságot okozó gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétségére (Btk. 164.§ (9) bekezdésének b) pontja) indítványozta a cselekmény átminősítését. Törvényszerkesztési hibának tartotta, hogy a Btk. 164.§ (9) bekezdésének b) pontja nem utal vissza a (6) bekezdés d) pontjára, ha azonban a gondatlanságból maradandó fogyatékoságot okozó súlyos testi sértéshez a törvényhozó nem rendelt súlyosabb büntetési tételt, akkor a vádlott cselekménye általánosságban a (9) bekezdés a) pontja alá tartozik. E cselekmény viszont álláspontja szerint akkor a (9) bekezdés b) pontja szerint is minősülhet, miután gyk. 3. sértett védekezésre és akaratnyilvánításra képtelen személy, ami a (6) bekezdés b) pontjában meghatározott eset.

Egyebekben a büntetés kiszabásánál indítványozta figyelembe venni, hogy a vádlott nem minősül visszaesőnek abban az esetben, ha a terhére gondatlan bűncselekmények róhatók, noha büntetett előéletű. A részfelmentésre és minősítés változtatásra irányuló indítványa és a vádlott rokkantsága mellett, a középérték körüli kiszabott szabadságvesztést szükségesnek tartotta, a tartamának felemelését nem indítványozta. A kiszabott szabadságvesztés végrehajtását fogház fokozatban indítványozta elrendelni, annak felfüggesztésére még a büntetés enyhítése esetén sem látott lehetőséget, viszont mellőzni indítványozta a mellékbüntetés kiszabását, valamint a feltételes szabadság feles és további kedvezményére vonatkozó ítéleti rendelkezést az ítélet 22. oldal utolsó előtti bekezdésében írtakkal együtt.

A büntetés kiszabási tényezők korrekcióját azzal indítványozta, hogy nem enyhítő körülmény az eshetőleges szándék, illetőleg a vádlott személyiségzavara, mert csak a beszámítási képességének korlátozottsága lehetne az. Nem súlyosító tényező a kutyatámadások elszaporodottsága, mivel statisztikai adatok nem támasztják alá. Minősítő körülmény gyk. 1. sértett vonatkozásában az életveszélyes állapot, gyk. 3. sértett esetében a védekezésre, akaratnyilvánításra képtelen személy sérelmére elkövetés. Súlyosító körülmény mindkettőjük viszonylatában a maradandó fogyatékoság, mindhárom gyermek poszttraumás stressz szindrómája, a tizennegyedik életévet be nem töltött személyek sérelmére elkövetés, a vádlott erős ittassága, a kiskorúakkal kapcsolatos felügyeleti kötelezettségének megsértése. A vádlott megromlott egészségi állapotát további enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni.

A vádlott védője perbeszédében a fellebbezést kiegészítette és másodlagosan az elsőfokú ítélet megalapozatlansága miatt, annak hatályon kívül helyezését kérte. Az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozott, egyrészt az orvos szakértői vélemények közötti súlyos ellentmondások tisztázásának elmaradása okán, másrészt a kinológus szakértő véleményét nem tartotta egyértelműnek. Álláspontja szerint dr.

Szeles Géza szakértő véleményével az elsőfokú bíróság nem foglalkozott, holott teljesen ellentétes dr. Stettler Mihály szakvéleményével, a vádirat is feltünteteti bizonyítékként. A törvényszék a két véleményt nem ükötötte és nem is indokolta meg, hogy miért a másik szakértői véleményt fogadta el. Ezért indítványozta korábban az elsőfokú eljárásban új szakértő kirendelését. A kutyák viselkedésével kapcsolatban, mivel elpusztultak, a szakértő csak feltételezésekre és a tanúk ellentmondásos vallomására hagyatkozott.

A felmentésre irányuló elsődleges fellebbezése indokaként fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott perbeszédében foglaltakat. Kitért arra, hogy védence fejében meg sem fordult, hogy a kutyák támadása bekövetkezik.

A bűnösség megállapítása esetén az eltérő minősítés és részfelmentés iránti fellebbviteli főügyészségi indítvánnyal egyetértett.

A védence javára indítványozta értékelni nyomatékos enyhítő körülményként személyiségzavarát, egészségi állapotának megromlását, az időmúlást. Mivel nem visszaeső és nincs a terhére megállapítható kettőnél több halmazat, a feltárt enyhítő körülményekre figyelemmel, vele szemben az első fokon alkalmazott szabadságvesztés büntetés mértékének jelentős enyhítését kérte. A fellebbviteli főügyészség egyéb indítványával egyetértett.

A vádlott felszólalásában csatlakozott védőjéhez. A jobb keze kisujjának töréséről a tárgyaláson orvosi ambuláns lapot csatolt.

Az ítéletábra a bejelentett fellebbezések alapján a Be. 348.§ (1) bekezdésben írtaknak megfelelően, a Tatabányai Törvényszék ítéletét teljes terjedelmében a megelőző eljárással együtt, a Be. 363.§ (2) bekezdésének b) pontja alapján tárgyaláson bírálta felül. Ennek eredményeként a védelmi fellebbezést nem találta alaposnak. A fellebbviteli főügyészség indítványa részben alapos.

Az ítéletábra elsődlegesen megállapította, hogy az elsőfokú bíróság olyan mulasztást, ami az érdemi felülbírálatot akadályozná, illetve amelyet a másodfokú eljárásban szükséges lett volna orvosolni, nem vétett.

A rendelkezésre álló bizonyítási eszközöket az eljárási szabályok megtartásával tárgyalás részévé tette, kihallgatta a vádlottat, aki a nyomozás során tett nyilatkozataihoz képest újabb elemként azzal védekezett, hogy a gyermekek édesanyja mondta vigye el őket, mert dolga van, csak a pizzériában fogyasztott először alkoholt, a kislányok akartak elmenni hozzájuk, mert a kiskutyát megakarták nézni, náluk találkoztak volna a többiekkel, az italokat ott itták volna meg. Kihallgatta mentességi jogára történt figyelmeztetés után, a vádlott házastársát, **1. tanút** a

szemben lakó szomszédjukat, aki az ingatlanukról látta a vádlott és a sértettek hazatérését, **2. tanú** szomszédot és **3. tanút**, **4. tanú** vendéglőst, a lángosokat kiszállító **5. tanút**, a sértett gyermekek édesanyját, nevelőapját, **6. tanú** polgármestert, dr. Stettler Mihály orvosszakértőt, valamint Lengyel K. Péter pszichológus, továbbá Suszter Ferenc kinológus szakértőket az általuk írásban adott szakvéleményekre, amelyeket ismertett. A vádlott és a tanúk nyilatkozataiban fellelhető ellentmondások tisztázását megkísérelte a nyomozás során a tanú, illetve a gyanúsítottai vallomásokról felvett jegyzőkönyvek, az okirati bizonyítékok elé tárásával, szembesítések elrendelésével tisztázni. Dr. Szeles Géza szakvéleményét a nyomozati iratok 303-310. oldaláról **2. sértett**, 311-323. oldaláról **1. sértett**, 324-332. oldaláról **3. sértett** gyermekkorú sértettek sérülésével kapcsolatban felolvasta, ismertette a vádlott egészségi állapotára vonatkozóan általa becsatolt dokumentumokat, vérvételi jegyzőkönyvet és a rá vonatkozó szakvéleményt, helyszíni szemle jegyzőkönyvét fényképmellékletekkel, a sértettek orvosi dokumentációját, a sérüléseikről készült fényképeket bemutatva, a mentőszolgálati dokumentumokat, rendőri jelentéseket és egyéb okiratokat. Mindebből kitűnik, hogy a tárgyalásokon a védelmi oldal valamennyi peradattal szembesülhetett, az eljárási cselekményekre érdemben reflektálhattak, véleményüket kifejezheték, a védelmi jogok tehát nem sérültek. Ahol nem adott helyt a törvényszék a bizonyítási indítványoknak, azt ítéletében megindokolta. A felvett bizonyítása csupán a vádlott beszámítási képességének vizsgálatát illetően hiányos. A védelem erre irányuló bizonyítási indítványát az elsőfokú bíróság egyetértve az ügyésszel, azzal az indokkal utasította el, hogy az eljárás szükségtelen elhúzódását eredményezné.

A vádlott előéleti adatai szerint, a Tatabányai Törvényszéken ellene folyamatban volt 4.B.275/2012. számú és 3.B.474/2014. számú büntető ügyekben elvégzett elmeorvosszakértői vizsgálat eredményeként megállapították nála, hogy személyiségzavarban szenved. Mivel a szakvélemény más jellegű bűncselekmény vonatkozásában és korábban keletkezett, valamint védelmi oldalról arra is hivatkoztak, hogy a vádlottat depressziós megbetegedéssel kezelték, az ítélet táblája osztotta a fellebbezési főügyészség álláspontját, miszerint a másodfokú eljárásban bizonyítást kell felvenni a vádlott elmeszakértői vizsgálatának érdekében, hisz ennek megalapozottsága az ügy érdemi elbírálásánál jelentőséggel bír. Ezért elrendelte a vádlott elmeorvosszakértői vizsgálatát annak tisztázása érdekében, hogy a terhére rótt cselekmény elkövetése időpontjában vagy jelenleg szenved-e az elmeműködés olyan kóros állapotában, amely kizárta vagy korlátozta a cselekménye következményeinek felismerésében, illetőleg abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék, majd a másodfokú tárgyaláson felvett részbizonyítás keretében a beszerzett szakértői véleménynek a véleményi részét ismertette.

A 7. sorszámon beterjesztett szakvélemény alapján a tényállás személyi részét kiegészítette azzal, hogy „a vádlott nem elmebeteg, nem gyengeelméjű, nincs tudatzavara és nem szenved szellemi leépülésben a vizsgálatakor, és nem állapíthatók meg nála ezek a terhére rótt bűncselekmény idejére sem. Nem állapítható meg nála a cselekmény elkövetési idejére pathológiás vagy abortív pathológiás részegség vagy az elmeműködés bármilyen egyéb, pszichiáter szakértőileg számba vehető kóros állapota sem, amit kábítószer vagy gyógyszer idézett volna elő. A vádlott személyiségzavarban szenved, amely nem tekinthető az elmeműködés kóros állapotának, mértéke nem éri el az elmebetegség súlyosságát. Fennállott a terhére rótt cselekmény idején is, azonban nem tette őt képtelenné és nem korlátozta abban, hogy cselekménye következményeit felismerje és hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék.

A vádlottat védekező, teátrális, manipulatív megnyilvánulások, körülményes bőbeszédűség, szubjektív beállítottság, felelősség elhárítás, éretlen érzelmek, erkölcsi értékérzelmek, fejletlen empátia, csökkent frusztrációtűrés, labilitás, öntörvényűség, gyenge tartás jellemzik."

Az iratok alapján pedig a fellebbviteli főügyészégi indítványnak megfelelően a tényállásban az ítélet III. részét kiegészítve, a 2. oldal utolsó bekezdésben rögzíti, hogy „a kutyák fajtája staffordshire „ (nyomozati iratok 379-380. oldalon lévő Komárom-Esztergom Megyei Kormányhivatal Tatabányai Járási Hivatal Járási Állategészségügyi Élelmiszer Ellenőrző Hivatalának Ke-061/36-6/2014. számú határozata az eb veszélyessé minősítéséről.)

Pontosította az ítélet 4. oldal negyedik bekezdésében írt elkövetési évet 2014. évre.

Mellőzte a tényállásból a 3. oldal ötödik bekezdését, mivel szükségtelen megállapítás a tényállásban, hogy a vádlott férje „kutyamániás és milyen kutyákat tart.

A személyi részt az ítélet 2. oldal első bekezdésében pontosítja azzal, hogy a vádlott rokkantsági nyugdíjának összege 55.800.-forint a 10/1. számú bírósági iratban csatolt kormányhivatali határozata alapján.

Az erkölcsi bizonyítványból kiegészíti a vádlott előéleti adatait azzal, hogy az 1. pontban rögzített 4.B.540/2001/101. számú ítélettel kiszabott szabadságvesztés kitöltésének napja 2005.november 4.,

a 2. pontban írt 6.B.103/2007/176.számú ítélettel kiszabott büntetés kitöltésének napja 2011.december 31.,

a 3. pontban írt elítélés során a vádlottat a Tatai Városi Bíróság 6.B.89/2010/11.számú ítéletével, mint különös visszaesőt ítélte négy hónap felfüggesztett börtönbüntetésre.

A Tatabányai Törvényszék csatolt irata szerint a vádlottat a Tatabányai Törvényszék 2015. december 2. napján kelt és december 3. napján vele szemben jogerős 3.B.474/2014/29. számú ítéletével, társtettesként elkövetett csalás büntette miatt, mint különös visszaesőt ítélte 300.000.- forint pénzbüntetésre.

Egyebekben nem adott helyt a fellebbviteli főügyészség tényállás korrekciójára vonatkozó indítványának, hisz a kutyák viselkedésének ismertetése és a vádlott mulasztásának rögzítése a tényállásban, nem szükségtelen elem a vádlott büntetőjogi felelőssége tényalapjának megállapításánál.

Az ügyben számos személyi bizonyíték - vádlotti és tanúvallomások - állnak rendelkezésre és ezt a bizonyítéki kört kellett egymással és a szakértői véleményekkel, az okirati bizonyítékokkal, a helyszínen rögzített adatokkal összevetve értékelni. Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során mindezt elvégezte és helytálló mérlegeléssel az orvosszakértői, valamint a pszichológus szakértői, továbbá a kinológus szakértői véleményeket, a vádlott nyomozás során tett beismerő vallomását, valamint a tanúk vallomásait, az okirati bizonyítékokat vette figyelembe.

Az orvosi dokumentumok tartalmazzák, hogy milyen sérülést rögzítettek a sértettek kórházi ellátása során, mely sértettek szenvedtek nyolc napon belüli és azon túl gyógyuló sérüléseket és melyik az a sérülés, amely életveszélyes állapotot okozott gyk. **1. sértettnél.**

Dr. Stettler Mihály orvosszakértőnek a nyomozás során készült alap és a tárgyaláson kiegészített véleményét és dr. Szeles Géza orvosszakértő megállapításait - amelynek elkészítésénél a vádlott akkori vallomását, a helyszíni szemle adatait, **1. tanú** tanúkihallgatási jegyzőkönyvét, az orvosi dokumentumok adatait tudta a szakértő figyelembe venni - az elsőfokú bíróság az értékelésbe bevonta. Az ítéletábra rámutat arra, hogy valóban a nyomozás során két orvosszakértő került kirendelésre. Dr.Szeles Géza a 2014. november 20-án kelt szakvéleményében a J. utónevű gyermek vonatkozásában ellentmondásos nyilatkozatot tett, 1. sértett tekintetében pedig kifejtette, hogy az enyhe kivérzéses állapota miatt, közvetett életveszélyes állapotban volt, azonban fennállt a reális lehetősége a közvetlen életveszélyes állapot kialakulásának is, abban az esetben, ha megfelelő orvosi ellátásban nem részesül a gyermek. Már a nyomozás során kirendelésre került a másik igazságügyi orvosszakértő is, aki úgy nyilatkozott 1. sértett vonatkozásában, hogy a kórházba szállításkor a részben tasakos és helyenként mélyre hatoló bőr illetve lágyrész sérülések nála közvetlen életveszélyes állapotot eredményeztek heveny vérvesztés, fájdalom és pszichés élmények talaján kialakult shock miatt. Szakszerű orvosi segítség nélkül a sértett halála következett volna be. Az oltatlan kutyaharapástól származó sérülések különböző fertőzések lehetősége miatt pedig közvetett életveszély reális lehetőségét jelentették. Ezen véleményét a tárgyaláson is megerősítette. Az ítéletábra egyetértett a törvényszék azon álláspontjával, hogy új szakértő kirendelésére az adott ügyben nincs szükség, hiszen a két szakértői vélemény abban megegyezett egymással, hogy életveszélyes sérülései keletkeztek a gyermeknek, csupán abban

különböztek, hogy az egyik közvetettnek, a másik közvetlennek minősítette ezt a kórházba kerüléskor. Dr.Stettler Mihály által adott szakértői vélemény azonban több adatra támaszkodott, több szempontot vett figyelembe véleményének elkészítésekor és a törvényszék arra is helyesen mutatott rá, hogy a minősítés szempontjában nincs jelentősége annak, hogy maga az életveszélyes sérülés közvetett vagy közvetlen volt.

Az ítélet tábla nem osztotta a Tatabányai Törvényszék álláspontját, hogy a gyermekkorú sértettek pszichológus szakértő előtt tett nyilatkozatai a tényállás megállapítása során felhasználhatók és figyelembe vehetőek, hiszen a Be. 108.§ (8) bekezdése egyértelműen kimondja azt, hogy a szakértő előtt tett nyilatkozata a sértettnek bizonyítási eszközként nem használható fel. Az ítélet tábla véleménye szerint erre a körülményre is figyelemmel, a szabad bizonyítás elvébe a fenti nyilatkozatok nem férnek bele, ezért a sértettek explorációban foglalt nyilatkozatát a bizonyítékok köréből és az ítélet 13. oldal 4. bekezdésében az erre vonatkozó indokolást mellőzte. Ettől függetlenül a törvényszék maga is levonta azt a következtetést, hogy a tényállás az egyéb bizonyítékok alapján e bizonyíték nélkül aggálytalanul megállapítható.

A bizonyítékok értékelése során számot adott arról, hogy a vádlotti vallomások közül miért a nyomozás során tett nyilatkozatait fogadta el, hiszen ez állt összhangban a kihallgatott tanúk vallomásával, így a szomszéd 1. tanú, valamint **a vádlott férje**, valamint a lángosokat házhoz szállító **5. tanú**, továbbá a pizzériában őt kiszolgáló **4. tanú** vallomásával, valamint a cselekmény elkövetését követően a helyszínre érkező polgármester vallomásával is. A cselekmények előzményére vonatkozóan a bíróság a gyermekek édesanyjának és nevelőapjának, valamint a vádlott élettársának a vallomását tekintette irányadónak, mely ugyancsak összhangban volt a vádlott nyomozás során tett nyilatkozatával. A kutyák viselkedésével kapcsolatosan az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a kinológus szakértő véleményét, továbbá a sérülésekre vonatkozóan az orvosszakértői véleményeket. A bíróság ugyancsak figyelemmel volt a pszichológus véleményére is, aki a tárgyaláson a megállapításához vezető módszereket ismertette - ez feltüntetésre is került az ítéletben - és megállapította azt, hogy valamennyi gyermek posztraumás shockot kapott, amely a vizsgálat időpontjában lecsengőben volt. A gyermekek viselkedését és azt, hogy félnek a kutyáktól, a nevelőapjuk vallomása is alátámasztotta, aki előadta, hogy a történetek után mindig gépkocsival kell vinni a gyermekeket.

A fenti bizonyítékok alapján tehát a lényegi részeket illetően megalapozott tényállást állapított meg az elsőfokú bíróság és okszerűen nem adott helyt a védelmi bizonyítási indítványoknak.

Az orvos szakértők véleményében az ítélet tábla feloldandó ellentmondást nem tárt fel, így álláspontjuk felülvéleményezését valóban nem kellett elrendelni. A vádlott saját egészségi állapotát a csatolt orvosi iratok leigazolják, olyan betegsége viszont nincs, amelyet a börtöntűrő képessége szempontjából orvosszakértő bevonásával kellene vizsgálni. A kinológus szakértőt az elsőfokú bíróság részletesen kihallgatta, szakértői

véleménye nem aggályos, ezért arra tényállást lehetett alapítani. A vádlott férjének kihallgatása az elsőfokú eljárásban megtörtént, a vádlott alkoholos befolyásoltsága pedig tényszerűen bizonyított. Az indítványozott tanúmeghallgatásnak pedig azért nem adott helyt az ítélet, mert érdemi információt a vádbeli cselekménnyel kapcsolatban nem tudott volna szolgáltatni. Á.F. csak azt tudná leigazolni, hogy a vádlott férjének jelenlétében nem volt kutyatámadás. A sértett halláskárosodásának szakértői kivizsgálására, sincs szükség. A megállapított tényállás lényegi részei nem tartalmaznak felderítetlenséget, hiányosságot, iratellenességet és tényből további tényekre történő helytelen következtetést, ezért az ítélet további bizonyítás felvételét - a beszámítási képesség vizsgálatán kívül - az ügyben nem tartotta indokoltnak. Következésképpen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló, a bizonyítékok mikénti mérlegelésén keresztül a megalapozottságot támadó védelmi fellebbezésnek sem adott helyt az ítélet.

A vádlott felmentésére csak az elsőfokú bíróság által helytállóan elvégzett bizonyítékértékelés figyelmen kívül hagyásával kerülhetne sor, ami eljárásjogilag tilalmazott, az adott tényállás alapján, a felmentésre irányuló védelmi fellebbezés nem vezetett eredményre.

A fentiekben írtaknak megfelelően, tehát a kiegészített és pontosított tényállás képezte a másodfokú felülbírálat alapját, határozatát az ítélet a Be. 352. § (2) bekezdése szerint erre alapította.

Az irányadó tényállásból a vádlott bűnösségre levont következtetés okszerű, azonban a minősítés vonatkozásában az ítélet nem osztotta a törvényszék jogi indokolásában foglaltakat, míg a fellebbezési főügyész és a védelem jogi álláspontjával részben egyetértett.

Az adott ügyben a bíróságnak azt kellett elsődlegesen vizsgálnia, hogy a vádlott által megvalósított magatartás egy vagy több bűncselekmény törvényi tényállását valósítja-e meg, illetve ha több bűncselekmény törvényi tényállásába illeszthető a vádlotti cselekmény, ezek anyagi vagy alaki halmazatban állnak-e egymással. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ellentmondás található, hiszen a 18. oldal 6. bekezdésében úgy foglalt állást, hogy valóságos homogén bűnhalmazat létesült, azonban a későbbiekben az alaki halmazatra vonatkozó okfejtését tartalmazza az indoklás. Az ítélet álláspontja szerint az adott ügyben alaki halmazat állapítható meg, hiszen a vádlott egy magatartása látszólag több bűncselekmény törvényi tényállására is ráilleszthető. Egyrészt megállapítható a kiskorú veszélyeztetésének büntette, mellyel kapcsolatos okfejtését a törvényszéknek teljes mértékben osztotta az ítélet, vagyis azt, hogy a vádlotti magatartás a veszélyeztetés vonatkozásában szándékosnak tekinthető, mégpedig eshetőleges szándék állapítható meg. A tényállásból következik, hogy a vádlottnak számíthatnia kellett a kutyák támadására,

hisz azok támadó fellépése nem csak általa, de még a lakókörnyezetükben is ismert volt. A Dani nevű kutya érkezésükkor neki ugrott a kerítésnek és hörgött, amitől **2. sértett** megrémült és nem is akart bemenni. A felügyeleti kötelezettségét tehát súlyosan megszegte, amikor a kutyákat nem zárta be, illetve kötötte meg, mielőtt a gyermekeket beengedte az udvarra, ezzel a gyermekek testi épségét veszélyeztető helyzetet hozott létre. Megállapítható azonban a gondatlanságból elkövetett testi sértés is, melynek jogi elemzésekor egy sajátos nézet kerül előtérbe, mégpedig az, hogy e vonatkozásban is meg kell vizsgálni az elkövető magatartását, vagyis azt, hogy a szándéka mire irányult. Nem mosható össze a veszélyeztető magatartás vonatkozásában megállapított szándék a testi sértés tekintetében meghatározott szándékkal. E vonatkozásban az elkövetőt csupán gondatlanság terheli, hiszen a rendelkezésre álló adatok szerint az nem állapítható meg, hogy testi sértés szándékával vitte volna a gyerekeket az udvarra, a sérülésük bekövetkezésére a szándéka nem terjedt ki. Tehát a terhelt egyetlen cselekménye mindkét vizsgált bűncselekmény törvényi tényállási elemét maradéktalanul megvalósította, mivel a veszélyeztetésen túl a tényleges sérülés is bekövetkezett. A többszörös tényállásszerűség önmagában azonban nem elegendő a valódi halmazat megállapításához. Erre ugyanis csak akkor kerülhet sor, ha a bűncselekmény valamennyi ismérve valamennyi bűncselekmény tekintetében maradéktalanul megállapítható. A terhelt a terhére rótt cselekményeket ugyanazon sértettek sérelmére követte el, melynek védett jogi tárgya a gyermekek testi épségéhez és egészségéhez fűződő társadalmi érdek. A kiskorú veszélyeztetésének büntette ugyanazon tágabb értelemben vett jogi tárgy sérelmének a lehetőségét rendeli büntetni, mint amelyet a terhelt a magatartásával ténylegesen sértett is. Alapvető büntetőjogi elv azonban, hogy amennyiben az elkövető magatartása a jogtárgyat sérti és veszélyezteti is, akkor kizárólag a konkrét jogtárgysértés állapítható meg. A sértő szándék mellett a veszélyeztető szándék a minősítés körében figyelmen kívül marad, vagyis halmazat nem állapítható meg. Ezt támasztja alá a BH.2011. évi 184.számú jogeset is.

Mindezek alapján tehát a vádlott által megvalósított cselekmények vonatkozásában a sértési bűncselekményeket kellett megállapítani, ami **1. sértett** vonatkozásában a gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértés vétsége, **3. sértett** vonatkozásában gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétsége, míg a **2. sértett** esetében könnyű testi sértés vétsége lenne. Ez utóbbit azonban a törvény nem rendeli büntetni, e gyermek vonatkozásában az önállóan megvalósult veszélyeztető bűncselekményt kell megállapítani.

A fentiekre figyelemmel, a helyes minősítés tehát gyk. **1. sértett** vonatkozásában 1 rb életveszélyt okozó, gondatlanságból elkövetett testi sértés vétsége (Btk. 164.§ (1) bekezdés, (9) bekezdés c/ pont) és gyk. **3. sértett** esetében 1 rb gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétsége (Btk. 164.§ (1) bekezdés, (9) bekezdés a/ pont) a

2 rb kiskorú veszélyeztetése büntetteként (Btk. 208.§ (1) bekezdés) értékelt bűncselekmények helyett.

Helyesen mutatott rá a fellebbviteli főügyészség arra, hogy törvényszerkesztési hibának tűnik, hogy a Btk. 164.§ (9) bekezdés b/ pontja nem utal vissza a (6) bekezdés d/ pontjára, azonban az ítéletábra álláspontja szerint jogalkalmazási szinten nem pótolható, így a maradandó fogyatékoság súlyosító körülményként vehető figyelembe. Az adott ügyben ugyancsak nem állapítható meg a védekezésre képtelenség, mint minősítő körülmény, hiszen önmagában a gyermek életkora a jelenlegi szabályozásban ezt nem teszi lehetővé.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket feltárta, másodfokon annyiban kellett helyesbíteni, hogy nem súlyosító tényező a kutyatámadások elszaporodottsága, mivel statisztikai adatok az ilyen jellegű bűncselekmények elszaporodottságát nem támasztják alá. **1. sértett** vonatkozásában az életveszélyes állapot a bűncselekmény minősítő körülménye, ezért mellőzni kellett a súlyosító körülmények köréből. További súlyosító tényezőként vette figyelembe az ítéletábra az ittas elkövetést, mindhárom gyermek poszttraumás stressz szindrómáját, a tizennegyedik életévet be nem töltött személyek sérelmére történt elkövetést, két gyermek esetében a felügyeleti kötelezettségének megsértését. A vádlott megromlott egészségi állapotát további enyhítő körülményként értékelte.

A védő indítványától eltérően nem vette figyelembe enyhítő körülményként a vádlott javára az időmúlást, mert az nem jelentős. A vádlott személyiségzavara a büntetőjogi beszámítási képességét nem korlátozza, ezért nem enyhítő körülmény.

A büntetés kiszabásánál nem hagyható figyelmen kívül a vádlott terhére rótt bűncselekmények konkrét tárgyi súlya, vagyis vizsgálni kellett, milyen hatást váltott ki a sértettek. Megállapítható az ügyben, hogy a sértettek még nem dolgozták fel a velük történeteket, félnek a kutyáktól, a nevelőapjuk vallomása szerint mindig gépkocsival kell szállítani a gyermekeket. Jelentősége van annak is a büntetés kiszabásánál, hogy a vádlott többször volt büntetve és visszaeső. Az ítéletábra osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy az egyéniesített büntetés kiszabás elve szerint, az alkalmazott joghátrány ne legyen a hatását tekintve eltúlzott, de el kell érnie az egyéni visszatartó hatást és alkalmasnak kell lenni a bűncselekmény elkövetésétől másokat visszatartó büntetési célok elérése. E tekintetben valamennyi enyhítő és súlyosító körülmény figyelembevételével, az első fokon kiszabott büntetés megfelel a büntetési céloknak, így annak sem súlyosítására, sem enyhítésére nem látott lehetőséget az ítéletábra.

Olyan különös méltánylást érdemlő körülményt sem tárt fel, amely indokolná azt, hogy az igen súlyos következményekkel járó, több sértett sérelmére elkövetett,

többszörösen büntetett, jelen cselekményeket visszaesőként megvalósító vádlott esetében alkalmazható lenne a fele részben feltételes szabadságra bocsátó rendelkezés. Így az erre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzte, valamint azt, hogy amennyiben a vádlott a büntetése fele részének letöltése után nem kerül feltételes szabadságra, akkor a kedvezmény legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

Ehelyett megállapítja, hogy **vádlott** a Btk. 38.§ (2) bekezdés b) pontja alapján a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

Az ítélet tábla a fentiekben írtak szerint, az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján, míg egyéb rendelkezéseit, amelyek törvényesek a Be. 371.§ (1) bekezdés szerint helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő jelenléti díjával és útiköltségével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

Győr, 2016. december 8. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk.	.Miklós Mária sk.	.Vajda Edit sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Tatabányai Törvényszék 2016. február 5. napján kelt 3.B.247/2015/10. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. december 8. napján

.Zólyomi Csilla sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelűl:

Kiadó: